
Skrýš na konci útesu

Kancelář Gordona MacArrana se nacházela ve viktoriánském domě v nejlepší poloze přímo u přístavu. Tento kout Portree Dona měla ráda, avšak v tento den nevěnovala malebným rozmanitým domům pražádnou pozornost. Zcela ji zaskočilo to, že se její bývalý snoubenec chystal otevřít závěť hned po pohřbu.

Bylo to dojemné rozloučení. Reverend Bruce pronesl na adresu jejích rodičů vřelá slova, výkon pěveckého sboru byl strhující a kostel zaplněný do posledního místa. Dona prožívala celý obřad jako v transu a neustále si musela v duchu opakovat, že v těch rakvích ozdobených květinami a věnci leží její rodiče. Připadala si jako ochrnutá. Zatímco mnoho jiných smutečních hostů hlasitě popotahovalo, ona nebyla schopna plakat. *Určitě si o mě budou otírat hubu za to, že ztracená dcera neuronila jedinou slzu*, problesklo jí hlavou. Dokonce i Amy, která se jí věrně držela u boku, tiše štkala. Seděly společně se slečnou Armstrongovou v první řadě. U rodinné hrobky Dona po celou dobu jako omráčená upírala zrak na jméno svého bratra, posledního MacLeoda v dlouhé řadě zesnulých předků. Doufala, že o něj Amy v řeči nezavadí, ale již cestou na pohřební hostinu jí obávanou otázku položila: „Ty, hele, kdo byl ten Lucas? Ještě není tak dávno po smrti a umřel už v osmnácti.“

„Jeden vzdálený bratranec,“ zalhala Dona. Zřejmě úspěšně, neboť její kamarádka s neomylným smyslem pro pravdu jí to spolkla i s navijákem a nejala se ji vyslychat podobně jako slečna Marplová, k níž Dona její časté vpytá-

vání přirovnávala. Prostě jen přikývla, a nepokládala jí nepříjemné otázky jako: A proč ses o bratrance ještě nikdy nezmínila? Jak to, že leží vzdálený bratranec ve vaší rodinné hrobce? Nevyprávělas, že jsou zde pochováni jenom vaši nejbližší?

Dona byla slečně Armstrongové neskonale vděčná, že se ujala uspořádání pohřební hostiny. Ta se konala v jedné restauraci a zdálo se, jako by se na ni dostavilo celé Portree. Tak jako již u hrobu musela Dona potřásat stovkami cizích rukou a poslouchat ujišťování, jakou ztrátu představuje otcova smrt pro jejich obec.

Celou tu dobu se těšila, až bude konečně po všem. Zejména přítomnost bratrance z druhého kolena Harrise MacLeoda z Elginu¹⁶⁾ pro ni nebylo radostné překvapení, ale spíš utrpení. Jeho rodina vlastnila palírnu v Speysideu¹⁷⁾. Choval se panovačně, což nenechávalo nikoho na pochybách, že si dělá naději na dědictví. A nepřestával Doně vyčítat, jak svým útekem zlomila rodičům srdce. Bohužel ukořistil místo hned vedle ní, takže jí mohl bez přestání domlouvat.

„Pamatuju si přesně, jak tátovi strýc Jamie řekl: Nyní se tvůj syn musí ujmout dědictví MacLeodů.“

Když už toho měla po krk, zasyčela, aby držel pusu a počkal na otevření závěti.

„Cože? Ještě dnes? Nedostal jsem pozvánku. Ale takhle to nepůjde, drahá sestřenko. Já vím dobře, jak zněla strýcova poslední vůle.“

Ukázala na Gordona, který na opačném konci stolu živě debatoval s několika váženými občany města. „Zeptej se pana MacArrana. Termín jsem se dověděla od něj.“

Lačný bratranec se nenechal pobízet dvakrát. Se vztyčenou hlavou se blížil k notáři. Dona pak pozorovala, jak si ti dva vzrušeně vyměňují názory. Bratranec se posléze vrátil na své místo se zrudlým obličejem. „To bude mít ještě dohru!“ supěl rozhořčením a od slavnostně prostřeného stolu dotčeně odešel. Donu přítom ani neuznal za hodnou dalšího pohledu. Až dosud se Gordona na tuto příhodu nezeptala, ale nyní, když seděl proti ní za velkým psacím stolem ve své kanceláři, to napravila, aby ukojila zvědavost.

„Proč jsi vlastně k otevření závěti nepozval mého bratrance?“

Po tváři mu kmitl úšklebek.

„Protože k dědicům nepatří,“ odvětil a ukázal na obálku. „Tvůj otec mi testament ukázal, takže to vím s určitostí.“

Přesto se necítila ve své kůži. V kanceláři byla kromě Gordona přítomna už jen vedoucí kanceláře slečna Keithová, přísně vyhlížející starší dáma. Dona by s sebou byla ráda vzala Amy, ale Gordon jí to prozíravě striktně zakázal. Samozřejmě jí došlo, co to znamená, že Harrise k tomuto aktu nepozval: že je totiž jedinou dědičkou. *Vlastně by se mi tím mělo ulevit*, napadlo ji, jenomže se tento pocit ne a ne dostavit.

„Nejspíš si domyslíš, co to znamená,“ vytušil Gordon se spikleneckým pohledem.

Dona lehce pokývala hlavou.

„Dobrá, takže nyní přikročím k činu.“ Obrádně vzal do ruky hnědou obálku a otevřel ji. Se slavnostním výrazem z ní vyjmul závět a věcným tónem a artikulovaně přečetl nahlas suchý text.

Portree srpen 2012

Já, níže podepsaný Jamie MacLeod, pořízuji pro případ své smrti po zralé úvaze tuto závět a svou jedinou dědičkou ustanovuji svou dceru Donu MacLeodovou. Kladu jí na srdce, aby se ve všech obchodních záležitostech radila s mým přítelem a notářem Gordonem MacArranem. A zavazuji jí k tomu, aby své matce poskytovala doživotní právo na bydlení v tomto domě, jakož i měsíční výplatu ve výši 2 500 liber.

Jamie MacLeod

Gordon se tvářil triumfálně. „Dono, srdečně ti blahopřeji!“ pronesl slavnostně a sáhl po obsáhlé smlouvě. Zvažoval, zda je moudré ji nechat podepsat smlouvu s Dessosem ihned, nebo jí dát ještě trochu času, než si zvykne na novou situaci. Netrpělivost ho poháněla, aby jí okamžitě položil rozhodující otázku.

„Chceš palírnu převzít?“

Pohlédla na něj vyděšeně.

„Ne, přece víš, že ji hodlám co nejrychleji prodat. Možná bys mi s tím mohl pomoci.“

Gordonovi přeběhl po tváři úsměv prozrazující úlevu.

„Milá Dono, o to jsem se již postaral. A tím se z tebe stane boháč.“ Podal jí hotovou smlouvu s Dessosem. Zběžně si ji prohlédla a nedala na sobě znát nejnepatrnější citové pohnutky.

„Zní to dobře,“ promluvila konečně. „Podepíšu to.“

„Hned teď?“ zeptal se nedočkavě, zároveň uchopil pero a podal jí ho.

„Na co mám ještě čekat? Vyřídil bys všechno za mě? Plně ti důvěřuju. Sama bych se mohla urychleně vrátit do Londýna.“

Gordon jí podal tužku a pozoroval, jak se Dona pod smlouvu bez váhání podepisuje. Podnik jí ani nestál za to, aby si ho prohlédla. *Vlastně bych měl mít důvod k radosti*, pomyslel si, *a přesto mě její slova zasáhla přímo do srdce*. První část jeho plánu běžela jako po másle, ale jak měl úspěšně dosáhnout druhého cíle, když už byla jednou nohou na zpáteční cestě do Londýna? Potřeboval trochu času, aby se jí připomněl jako vhodný nápadník. Obrátil se k vedoucí kanceláře, která celému jednání přihlížela mlčky a bez emocí.

„Vážená slečno Keithová, můžete jít zase po své práci. Děkuji vám, že jste byla přítomna jakožto svědkyně, ale všechno proběhlo náležitě a oficiální část návštěvy skončila.“

Slečna Keithová se zvedla ze židle a na odchodu Doně zdvořile pokynula. Gordon se nyní spiklenecky naklonil přes psací stůl a zadíval se na Donu naléhavě a vůbec už ne formálně.

„Dono, podepsáním smlouvy to ještě neskončilo. Budeš muset v Portree zůstat, dokud ti nebude vystaven doklad o nabytí dědictví a nevyřídí se prodej firmy.“ Nato jí věnoval podmanivý úsměv. „Co myslíš, nezajdeme si v nejbližších dnech na večeři? Jenom my dva? Objasnil bych ti, proč je nutná tvá přítomnost přímo na místě.“

Místo odpovědi pouze vzdychla. A proti pohledu, kterým ji Gordon v daném okamžiku obdařil, nebyla tak docela imunní, jak se doposud domnívala. Naopak ji zaplavila náhlá vlna vřelé náklonnosti k bývalému snoubenci.

„Gordone, vůbec ses ještě ani slůvkem nezmínil o tom, jak jsem se tenkrát zachovala. Za to ti jsem vděčná. Ale vím, že sis nezasloužil, co jsem ti provedla. Víš, nemělo to nic společného s tebou osobně...“ Zarazila se. *Sice to úplně neodpovídá skutečnosti, ale po osmi letech to na něj nemusím vybalit*, rozhodla se. „Prostě jsem neunesla, že jsem měla život tak naprogramovaný. Čím rychleji se blížila svatba, tím víc a víc mě to v představách tížilo. Připadalo mi to, jako by mě pořád někdo vodil za ručičku.“

Gordon vstal a důvěrně jí položil ruku na rameno. „Věř mi, nehledám chybu jen u tebe. Myslím, že na tom mám také podíl. Když jsi tenkrát vyslovila přání pokračovat ve studiu, měl jsem to brát víc vážně.“

Udiveně se otočila. „Takže se na mě kvůli tomu nezlobíš?“ Dojetím ho pohládila po ruce, která stále ještě spočívala na jejím rameni.

„Ale kdepak, nikdy jsem tě nepřestal milovat.“

Dona polkla. Toto doznání jí překvapilo. Počítala se vším možným, jenom ne s tím, že jí Gordon vyzná lásku právě nyní, když na to byl velice skoupý v průběhu jejich vztahu.

„Moc mě mrzí, že jsem tebe a rodiče ranila,“ přiznala chraplavě. Náhle se jí ve vzpomínkách vybavily také krásné chvíle, které spolu trávili, a začala chápat, proč se později už nikdy nechtěla vázat k vážnému vztahu.

„Dono, říkám to na rovinu. Nic si nepřěji toužebněji, než abys mi dala ještě jednu šanci.“

„Ale Gordone, vždyť brzo zase odjedu. Já už sem nepatřím. Myslíš si, že mi ušlo, jak kriticky po mně lidé pokukují a jak mě odsuzují? A ani ty sám nejsi nakloněn tomu, abych palírnu převzala, nebo snad ano?“

„Dono, to je úplně jiná kapitola. Chápu velmi dobře, že nechceš žít podle toho, co ti naplánovali rodiče, ale nyní bys mohla jít svou vlastní cestou. Třeba i zde v Portree!“

„Jak to myslíš?“

„No, mohla bys například pracovat v Dessosu jako manažerka.“

Dona prudce odtáhla ruku a hleděla na něj rozpačitě.

„Snad neuvažuješ o tom, že budu palírnu řídit ve prospěch koncernu, nebo snad ano?“

Gordon se vrátil za psací stůl a zkoumavě si ji prohlížel.

„Nyní nic neříkej! V klidu si to rozmysli. Přinejmenším by sis měla promluvit s vedením.“

„Ale Gordone... totiž... je to od tebe hezké...“ koktala. „Chtěla bych se vrátit do Londýna a tam...“ Znovu udělala pauzu. Všechno to přišlo tak nečekaně, že nebyla schopna kloudně uvažovat. V kabelce nervózně hledala prášky. Přestože dobře věděla, že nezabírají okamžitě, měla pocit, jako by na ni mělo už jen polknutí tablety uklidňující účinek. Gordonova slova jí hrozně popletla a současně jí nahnala strach. Najednou v ruce ucítila obálku. Málem na ni zapomněla.

„Gordone, mám tu ještě něco. Našla jsem to doma. Napadlo mě, že bych ti to měla bezpodmínečně svěřit, ale v tom rozčilení jsem na to dočista zapomněla. Asi jsem ti to měla předat hned.“ S těmito slovy mu hnedou obálku podala.

Gordon znehybněl, zíral na ni podrážděně a obálku převzal dost váhavě. Jedno mu bylo v tu chvíli jasné: nevěštilo to nic dobrého!

Jakmile text uvnitř přelétl zrakem, jeho obavy se naplnily. Snažil se nedat napětí najevo, Doně však neušlo, že při zběžném čtení zbledl jako křída.

„Kdyby to mělo znamenat nějakou změnu, nejspíš bys měl spolupracovníci požádat, aby se vrátila,“ navrhla zastřeným hlasem, neboť si uměla představit vlastně jediný důvod, proč ho obsah obálky tolik vyvedl z míry. Domnívala se, že otec přece jen ustanovil dědicem ještě jejího bratrance, což ji v podstatě nepřekvapilo. Prodejem palírny by přirozeně získala naráz ohromné peněžní prostředky, aby si mohla bez problémů opatřit prostory pro novou restauraci v Londýně. Na druhé straně by se nyní nemusela potýkat s černým svědomím, které se jí pochopitelně zmocnilo pokaždé, když pomyslela na to, že jednoduše prodá otcovo životní dílo. Koneckonců v zásadě platilo to, co jí předtím vmetl do tváře Harris: že se vykašlala na rodiče, a proto už v Portree nemá co pohledávat! Mimoto ji nijak nepřivedlo do rozpaků probírat s Gordonem matoucí nabídky – a to nejen profesní, ale také soukromé – a klidně by se vrátila k dosavadnímu životu v Londýně, jako by se vůbec nic nestalo. Kromě toho by jí stále ještě zůstaly peníze z prodeje domu, který by snad Harrisovi nespadol do klína, a díky nim by byla s to investovat do nové restaurace. *Ne, není to žádné drama, ale osud*, řekla si a vyzvala ho, aby jí závěť přečetl.

Gordon však váhal. Jak se zdálo, bojoval sám se sebou.

„No tak, sem s tím! Však já to přežiju,“ pobízela jej, aby ji nenapínal a seznámil ji s novou skutečností. „A zavolej svou spolupracovníci. Ať se to vyřídí správně.“

Gordon si místo toho nervózně prohrábl vlasy. Její naléhání, aby přivolal zpět vedoucí kanceláře coby svědkyni, jako by vůbec nevnímal. Párkrát si odkašlal a potom zastřeným hlasem předčítal, co Jamie vyhotovil a podepsal.

Portree prosinec 2014

Tímto měním k dnešnímu dni svou závěť, kterou jsem sepsal před svým notářem Gordonem MacArranem. V případě mého úmrtí zdědí má dcera dům a polovinu palírny. Druhou polovinu odkazuji svému vrchnímu destilátoru Alisteru Brounovi. Ani moje dcera, ani pan Broun nejsou oprávněni svůj díl jednotlivě prodat třetí straně. Pokud vůbec, pak jediňe dohromady. Moje milá Dono, víš, proč tak musím učinit. Palírna je dědictví po mém otci a nic si nepřejí víc, než abys v mé práci pokračovala. V Alisteru Brounovi

máš spolehlivého společníka, jenž do práce vkládá um, srdce a celou duši. A závazky, které ti vyplývají vůči matce, zůstávají stejné jako v předchozím testamentu. Přičemž bych ti chtěl sdělit, pokud jsi to doposud nevěděla, že existuje jen nepatrná naděje, že mě tvá matka přežije, neboť trpí plicní chorobou CHOPN čili chronickou obstrukční plicní nemocí a vzdor důraznému lékařskému doporučení si nedá pokoj s cigaretami. Doufám jen, že mezitím než se ti tato poslední vůle dostane do rukou, ji nebudeš muset pochovat.

Jamie MacLeod

Dona sklopila oči, protože se jí okamžitě zalily slzami. *Tím se všechno vysvětluje, uvažovala. Proto máma vypadala o tolik hůř než táta. A já jsem se o ni nestarala!*

Sotva zvedla hlavu, lekla se, neboť Gordon mezitím v obličejí zezelenal. Samozřejmě že i ji pohoršila myšlenka, že ji otec v pozmeněné poslední vůli připoutal k naprosto cizímu člověku, ale Gordon dělal dojem, jako by se měl každou chvíli zhroutit. V ní se znovu probudilo špatné svědomí vůči rodičům a tentokrát se proměnilo v bezohlednou zlost. Co tím otec jenom zamýšlel? Opravdu se domníval, že ji takto může donutit navázat na tradici MacLeodů a zachovat ji? Že zůstane v Portree a bude spolu s cizím člověkem pokračovat v otcově životním díle? Zatnula pěsti. *Ne, takhle tedy ne*, umínila si vzdorovitě.

„Otec mě tím chce srazit na kolena a nalinkovat mi život tak, abych přece jen zůstala svázaná s palírnou. Ale to se mu nepodaří!“ soptila.

„Ne, to mu nevyjde. V tom s tebou zcela souhlasím,“ přidal se Gordon odhodlaně a už už se zdálo, že novou závěť roztrhá. Jenže tak to Dona rozhodně nemyslela.

„Zbláznil ses? Dej to sem!“

Jak se na ni podíval, poznala, že silně znervózněl. Potom jí testament sice váhavě, ale přece jen podal. Ještě jednou si obsah přečetla, jako by nemohla uvěřit, co jí právě přelouskal. Jenže nebylo pochyb. Její otec se pojistil, aby palírnu nemohla co nejrychleji zpeněžit. Co si od toho sliboval? Že dcera zůstane v Portree, místo aby podnik přenechala někomu cizímu? *To není nic jiného než sprosté vydírání!*

Gordon jako by ji pohledem zapřisahal. „Dono, udělejme to, jako by tato poslední vůle tvého otce nikdy neexistovala.“

„Gordone, ale to přece nejde. Ten dokument bohužel existuje. A nemusím být právníčka, abych věděla, že platí naposledy vyhotovená závěť. A tuhle

sepsal otec v den, kdy se s mámou vypravili na výlet lodí!“ protestovala rozhořčeně.

„Ale to přece víme jenom my dva. Ty a já. Proč myslíš, že jsem slečnu Keithovou nezavola?“ Aby nepřenechal nic náhodě, přešel v hovoru na šepot.

„Ty sis vážně myslel, že bych..., ale to přece nejde...“ odporovala mu zaraženě.

„Pro koho myslíš, že bych to dělal? Jenom pro tebe! Sama jsi viděla, kolik peněz ti unikne, když se budeš řídit touto poslední vůlí.“

„Vím, že to myslíš dobře, ale to si nemůžu vzít na svědomí. Tím bychom se dopustili trestného činu.“

„Ale přece nechceš, aby palírna spadla do klína někomu cizímu. Kdo ví, jak ten chlap tvého otce přiměl závět změnit. Vždyť ani nevíš, jestli takovou hloupost vůbec udělal dobrovolně. Zrovna tvůj otec, pro kterého byla palírna nadevšecko!“ To už mluvil tak hlasitě, že mu rozčilením téměř přeskakoval hlas.

„Gordone, samozřejmě že sdílím tvůj názor, ale měli bychom bojovat s otevřeným hledím a toho chlápka konfrontovat s naším podezřením!“ tlučila jeho pobouření konejšivě.

„A co potom?“

„Potřebujeme, aby ten chlap podepsal smlouvu s Dessosem. Já mu dám dobrovolně peníze, ať se zřekne svých údajných práv.“

„Pozor, je nebezpečný. Celá léta měl na tvého otce obrovský vliv. Ten se nedá odpálkovat pár směšnými librami. Jen počkej, až zavěťtí velké prachy.“

„Musí! Jinak mu ze života udělám peklo. Zůstanu v Portree tak dlouho, dokud náš návrh nepřijme. Pohrozíš mu, že závět zpochybníš. Zavolej ho sem! Chci mu to říct do očí.“ Hlas se jí chvěl hněvem. Už se smířila s tím, že chamtivý Harris zdědí palírnu, ale aby byl dědicem cizí člověk, který k tomu jejího otce možná donutil nějakými nekalými prostředky... ne, to nemohla dopustit.

„Dono, jsem přesvědčen, že toto neodpovídá poslední vůli tvého otce. Co když ji ten Broun zfalšoval? Jen přemýšlej. Jamie by nic takového nikdy nepsal bez mého vědomí.“

Dona ztuhla. Těmhle argument jasně hovořil proti panu Brounovi. Vzhledem k tomu, jak spolu její otec a Gordon drželi, by bylo nelogické, kdyby svůj testament změnil bez notářova vědomí.

„Já to vidím stejně jako ty.“ Dona si ještě jednou přečetla obsah, ale tentokrát se důkladně zaměřila na otcův rukopis. Neobjevila však žádné známky, natož důkazy, že by šlo o padělek. Jednoznačně to byl jeho rukopis. Podala ho Gordonovi s prosbou, aby ho také znovu zkontroloval.

„Pořádně si ho prohlédni. Je to otcův rukopis, nebo ne?“

Gordonovi stékaly z čela čůrky potu.

„Dono, ten chlap je v Dunveganu již několik let Jamieova pravá ruka. Jeho rukopis zná lépe než kdo jiný.“

„No a? Tak se tedy poradíme s grafologem a potom zjistíme, jak ten mizera propašoval závět do našeho domu,“ navrhla výbojně.

„Ale pokud sdílíš můj názor, že tato poslední vůle nepochází z otcova pera, proč to pro všechno na světě nechceš udělat jednoduše? Jestliže tento dokument již nebude existovat, odejde Broun s prázdnýma rukama.“ Gordon se opět chystal novou závět roztrhat, avšak Dona mu v tom energicky zabránila.

„Ne, Gordone, hned to dej sem! Přece se nesnížíme na úroveň toho podvodníka.“

Gordon jí s nevolí podal testament a horečně přemýšlel, jak Donu přece jen ještě přesvědčit, aby dokument sprovodila ze světa.

„Dono, ten darebák nikdy nedá souhlas s prodejem podniku Dessosu. Je známo, že se staví proti tomu, aby ho převzal koncern.“

„No a? Až bude úředně potvrzeno, že je závět neplatná, nemůže už zabránit zhola ničemu.“

„Dono, takový právní postup se může vléct celé měsíce!“

„Ale Gordone, to mě nezabije. Mezitím se třeba můžeme zabývat prodejem domu a shánět kupce. Toho totiž musíme nejdřív najít.“

Při zmínce o domě se Gordonova tvář rozjasnila. V duchu se zaradoval. Že na to nepřišel dřív sám od sebe! Díky tomu by ji snad mohl přece jen přemluvit, aby zvolila jednodušší cestu.

„Dono, v celém tom zmatku jsem ti něco zapomněl říct. Protože se Dunveganu před pár lety nedařilo dobře, tvůj otec si vzal úvěr, a tím dům hodně zatížil. Nevím, jestli dá banka tak snadno souhlas k prodeji. Pokud nebude úvěr splacen, banka bude všemožně usilovat o to, aby dům získala do svého vlastnictví.“

Dona rázem zbledla.

„A to mi říkáš až teď? Gordone, já momentálně nedisponuju takovými prostředky, abych byla schopna splatit vysoký úvěr, ale promluvím si s nimi. Nějak to už zvládnou.“

„Nebud tak strašně bláhová. Jakmile ti Dessos zaplatí kupní cenu za palírnu, můžeš úvěr splatit a usedlost prodat nezatíženou dluhem. Zapomeň na tenhle cár papíru!“

Dona držela dokument pevně v ruce a na zlomek vteřiny se rýsovala lákavá možnost, že by problémy vyřídili nebyrokraticky, jenže vzápětí zvítězilo slušné chování.

„Ne, Gordone, ne, to není žádné řešení. Do smrti bych měla špatné svědomí. To bych neunesla. Ne, hned teď zajdu do banky a projednám to s nimi. Když jim slíbím, že úvěr splatím naráz, jen co získám peníze prodejem domu, tak mi nebudou házet klacky pod nohy.“

„To je tvoje poslední slovo?“

„Ano, Gordone, chtěla bych, abychom ho právní cestou usvědčili ze sprostého padělání. Zavolej tomu lumpovi, ať se sem okamžitě dostaví. A také u toho musí být slečna Armstrongová!“ domáhala se horlivě přítomnosti obou osob.

„Co s tím má společného vaše hospodyně?“ divil se Gordon podrážděně.

„To hned poznáš.“ Zvedla sluchátko a vyfukala číslo svých rodičů. Podle očekávání hovor přijala na druhém konci slečna Armstrongová.

„Mám jen jednu otázku. Znáte Alistera Brouna?“

„No jistě, ten u nás býval pečený vařený.“

„A pamatujete si, zda v ten den, kdy se moji rodiče vydali na osudný výlet plachetnicí, byl ještě předtím v našem domě?“

„Ale jakpak by ne, slečno Dono. Na to si vzpomínám docela přesně, protože se oba pánové zavřeli do pracovny vašeho pana otce, a dokonce opovrhli mým obědem.“

„Děkuji vám, slečno Armstrongová. Brzy se uvidíme,“ rozloučila se s ní Dona a vítězoslavně se podívala na Gordona. „V ten den mého otce navštívil! No, to mu teda něco povíme! Zavolej ho. Ať hned nakluše!“

„Ale...“

„Gordone, já to zařídím. Holomek jeden!“

Gordon váhavě vyfukal číslo palírny a dal si k telefonu zavolat pana Alistera. Když ho měl po chvíli konečně na drátě, jako by měl nervy napnuté k prasknutí.

„Musím vás vyzvat, abyste se neprodleně dostavil do mé kanceláře.“

„Proč?“ zeptal se Broun.

„Jen se nedělejte, vy pokrytče. Jde o závěť Jamieho MacLeoda, kde se na vás pamatuje.“

„Na mě? O tom nic nevím,“ reagoval destilátér chladně.

„Vysvětlíme vám to v mé kanceláři. Slečna MacLeodová na vaši přítomnosti trvá.“

„Nemůžu jen tak všeho nechat,“ zavrčel Broun.

„Je to ve vašem zájmu,“ odsekl Gordon ostře.

„Dobře, ale máme jen půl hodiny,“ vzdychl palírník a zavěsil.

„Tak co? Odváží se sem přijít?“ nemohla Dona potlačit zvědavost.

„Ano, je na cestě, ale když je schopný něčeho takového, tak se z toho vykrotí. Nejspíš vytuší, že si jeho podvod nenecháme jen tak líbit.“

Dona však byla pevně odhodlána vytáhnout do boje proti němu – člověku, který si dovolil na jejím otci vymámit část jejího dědictví. A to s otevřeným hledím, a ne zezadu, neboť byla neoblomně přesvědčena, že bude snadné mu dokázat, že je mizerný podvodník. Její otec by přece nikdy nesvěřil své celoživotní dílo nikomu cizímu. Tím si byla v tu chvíli neochvějně jistá.